Книга Іова 10

Чи ж каратиме Бог діло рук своїх?

1 «Життя моє мені набридло! | Дам волю смуткові моєму, | і говоритиму в гіркоті душі моєї.

2 Я скажу Богові: Не засуджуй мене! | Вкажи мені, за що зо мною правуєшся.

3 Чи це для тебе добре мене гнітити, | твоїх рук діло нехтувати та раді грішників сприяти?

4 Невже в тебе тілесні очі? | Невже ти бачиш, як людина бачить?

5 Чи дні твої подібні до днів людських, | роки твої, немов дні смертних,

6 що ти шукаєш у мене провини, ! розвідуєшся, чи є гріх у мені,

7 хоча й знаєш, що я не провинився, | що нікому спастися з руки твоєї?

8 Руки твої мене склали й сотворили, | і ти ж мене всього руйнуєш?

9 Згадай, благаю, що ти мене виробив, неначе глину; | і хочеш знову в порох мене повернути.

10 Чи ж ти не вилив мене молоком, | не згустив мене сиром?

11 Ти одяг мене шкірою й тілом, | з костей і жил зіткав єси мене.

12 Ти дав мені життя і милість, | і твоя опіка зберегла мій дух.

13 Та ось що скрив ти в твоїм серці, | я знаю, що воно оце на думці в тебе:

14 якщо грішу, - за мною назирати | й гріха мені не відпускати.

15 Горе мені, як завиню! | Та хоч і правий я - не зважусь голову підняти, | я, насичений ганьбою, упоєний бідою!

16 Якщо я підведусь, мов лев, ти гонишся за мною | і знов показуєш на мені твою велич.

17 Виводиш нових свідків проти мене, | і збільшуєш твій гнів на мене: | дедалі нові лави йдуть у бій на мене.

18 Навіщо вивів мене з лона? | Я був би вмер, - мене не бачило б ніяке око.

19 Я був би, наче б мене й не було ніколи; | мене перенесли б з утроби в домовину.

20 Днів життя мого так мало! | Лиши мене, щоб я розвеселився трохи,

21 поки піду й не повернуся, | в країну темряви й смертельної тіні,

22 в країну смертельної тіні та безладу, | де світло, немов пітьма.»